

บทที่ 46

รอดตาย

อดีตของปีเหยาเปรียบเสมือนรอยแผลที่สร้างความเจ็บปวดแสนสาหัส แผลนี้ถูกฝังลึกในใจมานานปี คิดไม่ถึงเมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ โกล้เคียงกันถึงกับไปกระตุ้นให้หวนนึกถึงอีกครา อารมณ์จึงพลุ่งพล่าน กอปรกับหลายวันมานี้กินอย่างอดคัดร่างกายอ่อนแอ จึงหมดสติไปนานพอสมควร

มองตรุณีพรคมารที่แม่หลับไหลยังเกาะกุมตนไว้แน่น จางเสี่ยวผานก็ต้องส่ายหน้ายิ้มเจื่อนๆ ก่อนหน้านี้ไม่นานมันก็เพิ่งกลับจากประตุมรณะ คิดไม่ถึงตอนนี้ทั้งสองถึงกับทรุดป่วยไปตามๆ กัน โอกาสที่จะรอดออกไปจากที่นี่คงไม่มีแล้วกระมัง

เวลาผ่านไปอย่างเงียบๆ จางเสี่ยวผานเริ่มม่งวง แต่มันพยายามฝืนใจนั้ง เพราะปีเหยาเอนซบอยู่กับอกมัน มองใบหน้าซูบเซียวระบายด้วยความเศร้าหมองนั้นแล้วจะให้ผลสักไรก็ไม่ลง

เพียงแต่จะให้มันนานๆ ทำได้ไม่ถนัด เพราะมันอยู่ในสภาพกึ่งหนึ่ง กึ่งเอนบนแท่นหิน ขาข้างหนึ่งห้อยส่วนอีกข้างเหยียบยัน พอผ่านไปนานเข้าอย่าว่าแต่ปวดเมื่อยเนื้อตัว จุดที่โดนเล็บปีเหยาจิกตีดั้นยิ่งปวดแสบปวดร้อน นางสิ้นสติไปก็จริง แต่แรงจิกกลับมิได้ลดลง เป็นเพราะนิสัยยึดทนรวมทั้ง

8 ระเบิดเพลิงสักร 3

ความสมเพชเวทนาของมันทำให้ยังคงกัดฟันทนไม่ขยับ ด้วยกลัวว่าจะปลุกนางให้ตื่นขึ้น

โอ๊ย ช่างเป็นความทรมานที่ไม่เบาเลย จางเสี่ยวผานแอบโอดครวญในใจ ทว่าสุดท้ายมันก็อึดสู้ พอเวลาผ่านไปนานเข้าความง่วงงุนเพิ่มทวีทั้งๆที่เจ็บและเมื่อยขบ มันถึงกับนั่งสลัฟหงขึ้นมา

"ฮือ..."

จางเสี่ยวผานบิดขี้เกียจ พอตื่นขึ้นก็รู้สึกเมื่อยขบไปทั้งตัว ขณะถอนใจยาวเหยียดพลันพบว่าตัวเองเปลี่ยนอิริยาบถเป็นนอนราบอยู่บนแท่น ส่วนปี่เหยาที่ซบอยู่บนอกกลับหายไป

จางเสี่ยวผานใจหายวาบ รีบลุกขึ้นมองหาแต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงา ถ้าทั้งถ้ำว่างเปล่าเงียบกริบแม้แต่เสียงสักรินคึกก็ไม่มี ความรู้สึกหนาวเยือกคล้ายถูกขังอยู่ในสุสานเพียงลำพังพลันพุ่งขึ้น มันเห็นว่าผืนผืนลุกขึ้นตามหาทันทีโดยที่สมองไม่ต้องสั่ง

หาที่ห้องสลักคัมภีร์สวรรค์ก็แล้ว ห้องเก็บสมบัติก็แล้ว แต่กลับไม่เห็นแม้แต่เงา จางเสี่ยวผานก้มหน้าขบคิดก่อนเดินออกไปด้านนอก จริงตั้งคาดมันพบปี่เหยาตรงห้องศิลาที่ตั้งรูปสลักของเทพเจ้าทั้งสอง

ตรงหน้าเทวีแห่งความเป็นตายที่มีดวงพักตร์เมตตาคารุณย์ และเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายที่มีดวงพักตร์อัปลักษณ์ดุร้าย ดรุณีผู้ร่วมชะตากรรมกำลังนั่งคุกเข่า สองไหล่สั่นสะท้าน มาตราว่าพยายามข่มก้นแต่ยังคงหลุดเสียงสะอื้นแผ่วเบาออกมา

นางกำลังร้องไห้!

จางเสี่ยวผานงงใจไปชั่วขณะ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางที่มันจะวาดภาพดรุณีพรคมารที่เข้มแข็งชอบเอาชนะคนนี้จะแอบมานั่งร้องไห้อยู่หน้ารูปสลักหิน มันยืนนิ่งกับที่ ชั่วขณะนั้นไม่รู้ว่าควรทำเช่นไรดี แต่ในที่สุดก็เดินเข้าไปช้าๆ พลังปลอบตะกุกตะกัก

"เจ้า...เอ่อ เจ้าเป็นไรไป...อย่าร้องไห้เลยนะ!"

คิดไม่ถึงว่าไม่พูดยังดีเสียกว่า เพราะพอได้ยินเสียงมัน ความเจ็บปวด
 ทรมาณที่ซุกซ่อนอยู่ในใจของปีเหยา ก็ระเบิดเปรี้ยงออกมาในบัดดล นางร้องไห้
 โส เศร้าอีกสะอื้นอย่างโศกคัลย์ เงยหน้าขึ้นอย่างช้าๆ ใบหน้าที่ฟ่องละมุน
 ดุจหยกงามยามนี้เกาะพรราวไปด้วยหยาดน้ำตา

จางเสี่ยวผานปากอ้าตาค้าง ตัวมันเองก็ยังคงเป็นแค่หนุ่มน้อย ไหนเลย
 จะเข้าใจความรู้สึกของอิสตรี ชั่ววูบนั้นเมื่อเท้าสั่นลนลานทำอะไรไม่ถูกเสมือน
 หนึ่งปีเหยาถูกมันแก้งจันร้องไห้ กระทั่งพูดยังติดอ่าง

"เจ้า...เจ้าอย่า เอ่อ...อย่างนี้...ข้า ไมลิ เจ้า...เอ่อ ไมลิ ข้าหมายความว่า
 ว่าข้า..."

ปีเหยาน้ำตานองหน้า พยายามกัดฟันข่มความรู้สึก ทว่าน้ำตาแห่ง
 ความรู้สึกผิดที่ซุกซ่อนมานานลึบกว่าปี ในวันที่กลับพรั่งพรูจุกทำนบแตก

"เป็นข้า ข้าทำให้ท่านแม่ต้องตาย!"

ดรุณีน้อยที่ติดอยู่กับอดีตอันแสนเจ็บปวดกล่าวอย่างโศกคัลย์รินท

จางเสี่ยวผานส่ายหน้าอย่างเห็นใจ มองร่างอ่อนแอไร้ที่พึ่งตรงหน้า ใน
 ใจพลันระลึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนตนก็อ่อนแอไร้ที่พึ่งแบบนี้เช่นกัน

"ไม่ใช่"

มันเดินเข้าไปชิดพยายามปลอบโยน

"มารดาเจ้ารักเจ้าที่สุด ตอนนั้นเจ้ายังเล็กไม่ประสีประสา จะทำให้
 คนอื่นตายได้อย่างไร"

ปีเหยาสะอื้นอีกสะอื้น

"แต่...แต่ว่าท่านพ่อเกลียดชังข้ามาตลอด ข้ารู้ว่าท่านพ่ออยากให้ข้าตาย
 เขาตำหนิที่ข้าทำให้ท่านแม่ตาย!"

จางเสี่ยวผานกระซิบนุ่มนวล

"ไม่มีทาง อย่าคิดฟุ้งซ่านไป บิดาเจ้าเคยออกปากตำหนิเจ้าหรือ เขา
 มาช่วยเจ้าไม่ใช่หรือ หรือว่าหลายปีมานี้เขาเคยไม่ตีต่อเจ้า"

ร่างนั่งน้อยลั่นสะท้าน จางเสี่ยวผานเห็นใบหน้าที่เต็มดวงมอดมอด
 ไปด้วยเลือดฝาดยามนี้ซัดเซียวสลดประดุจดอกหลักกลางสายฝน สวางามใน

10 กระบี่เทพสังหาร 3

ยามเคราะห์ดูแล้วมีเส้นห์แทบกระชากลมหายใจ

บ๊ยะหาเงยหน้าขึ้น แวตตาที่พร่าพรายด้วยน้ำตาทำให้จางเสี้ยวฝานมิกล้า
มองสบตรงๆ จึงเบือนหน้าหนี

ฝานไปเนิ่นนาน

"เจ้าตี๋ยิง"

จู่ๆ นางก็เอ่ยขึ้น

ในส่วนลึกของหัวใจจางเสี้ยวฝานบังเกิดความหวั่นไหวขึ้น แต่มันรีบ
ข่มอารมณ์ให้สงบ ยิ้มน้อยๆ พุดเหมือนจะกลบเกลื่อนให้ตัวเอง

"ไม่หอรอก เพียงแต่พวกเรากำลังจะตายอยู่แล้ว ก่อนตายปลอมโยน
เจ้าสักหลายคำ ไม่เห็นจะเป็นไร"

เสียงสะอื้นของบ๊ยะหาค่อยๆ เบาลง นางเข็ดน้ำตาพลาถอนใจ

"จริงด้วย พวกเรากำลังจะตายอยู่แล้ว"

พุดถึงตรงนี้นางก็ทำท่าเหมือนสะอิดใจคิด ถ้ามเสี่ยงแผ่วเบา

"แล้วเจ้าเล่า ต้องมาตายกับข้าที่นี้รู้สึกล้าหนักเสียใจบ้างไหม"

จางเสี้ยวฝานตะลึงงัน วินาทีนั้นภาพหลายภาพผุดขึ้นในสมอง รวากับ
มันได้ย้อนกลับไปบนดอยไฟใหญ่

"ข้ายอมต้องเสียใจอยู่แล้ว"

กับคำพุดที่เหมือนไม่รักษาน้ำใจนี้บ๊ยะหาสุดจะทน สีหน้านางบึ้งตึงขึ้น
ทันที

"เฮอะ ภายในนิยายศักดิ์สิทธิ์ไม่รู้ว่ามีคนมากมายเพียงใดที่อยากจะตาย
พร้อมข้า แต่ข้าพานต้องมาตายกับคนที่ไม่รู้จักประมาณตนอย่างเจ้า"

จางเสี้ยวฝานฟังจบก็ฉุนกึก แต่เมื่อเห็นสภาพของนาง โทสะที่วูบขึ้น
ก็เลือนหาย สายหน้าถอนใจเบาๆ

"คนอื่นก็คงจะเป็นเช่นนั้น แต่สำหรับข้า หากสามารถฝังกายอยู่บน
ดอยไฟใหญ่ ถึงตายก็มีแต่ความปรีดา"

บ๊ยะหาชักสีหน้า จ้องมันอย่างจะเอาเรื่องอยู่นาน แล้วจู่ๆ ก็โพล่งถาม
ขึ้น

"เป็นเพราะศิษย์พี่หญิงของเจ้านะหรือ"

จางเสี่ยวผานสะดุ้งโหยง ชี้น้ำถามด้วยแปลกใจสุดขีด

"จะ...เจ้ารู้ได้อย่างไร"

ปี่เหยาเบือนหน้าหนีพลงแค้นเสียงตอบ

"เฮอะ เป็นตอนล้มป่วยเจ้าละเมอเพ้อออกมาเอง"

จางเสี่ยวผานตะลึงลาน กำลังนึกหาคำว่า แต่เมื่อคิดอีกทีก็ปล่อยเลยตามเลย จะอารมณ์เสียไปทำไมในเมื่ออีกไม่ช้าไม่ว่าตนหรือนางก็ต้องตายอยู่ที่นี่ ไม่มีวันได้พบหน้าศิษย์พี่หญิงเอ๋อร์อีกตลอดกาล ดีไม่ดีพอตายไปตนอาจกลายเป็นวิญญาณผีตอเวียวนอยู่แต่ในห้วงดับวิญญาณ ไม่มีวันได้เห็นภาพคอยไฝ่ใหญ่อีกเลยก็ได้

'เพียงแต่ศิษย์พี่หญิง ท่านจะคิดถึงข้าบ้างหรือไม่'

คิดถึงตรงนั้นนั่นก็ท้อแท้หมดไฟ ถอนใจยาวเหยียดยากจะสลัดหลุดจากความชอกช้ำทรมานได้ จึงผละเด็นจากไปเงียบๆ ปี่เหยาคล้ายถูกทอดทิ้งถึงกับเหม่อมองตามหลังมันไปอย่างเศร้าซึม

ผ่านไปพักใหญ่ นางจึงหันกลับไปมองเทพเจ้าทั้งสอง พนมมือสวดภาวนา

"เทวีผู้กรุณา ขอพระองค์ทรงเมตตาสัตว์มนุษย์ ปกป้องคุ้มครองมัน เทพเจ้าผู้สูงส่ง ด้วยพลังเบิกฟ้าของพระองค์ ขอให้..."

เสียงขาดหาย คนพนมมือค้าง วินาทีนั้นรอบด้านเงียบสงัดราวป่าช้า ทว่าภายในสมองของนางกลับสับสนวุ่นราวคลื่นโหมกระหน่ำ แสงสว่างแห่งปัญญาพลันบังเกิด ลับๆ ล่องๆ ผลุบๆ โผล่ๆ ปี่เหยาพยายามเค้นสมองขบคิด

และแล้วนางก็เหยหน้า เข้มมองไปที่มือขวาของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายอย่างตื่นเต็น ความคิดหนึ่งพลันดังก้องขึ้นในใจ

"ไม่ถูกต้องๆ รูปสลักเทพเจ้านี้คล้ายขาดของสำคัญไปชิ้นหนึ่ง..."

นางมองแล้วมองอีก กลั่นลมหายใจไว้มึกกล้าปล่อย ในที่สุดสายตาก็เบิกโพลง มือขวา มือขวาว้างเปล่าขององค์เทพนั้นเงาที่มิปัญหา

ปี่เหยากระโดดลุกขึ้น ร้องอุทานอย่างถึงลือ

12 กระบี่เทพสังหาร 3

"ขวานเบิกฟ้า ไซ้แล้ว ขวานเบิกฟ้าอยู่ที่ไหน"

คนนิยายศักดิ์สิทธิ์เล่าสืบต่อกันมาว่าเทวีแห่งความเป็นตายคือเทพที่โอบอุ้มคุ้มครองมวลมนุษย์ทั้งหลาย ส่วนเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายกลับเป็นเทพผู้ร้ายซึ่งเบิกดินฟ้าและลงทัณฑ์เหล่ามนุษย์ แตกต่างจากเทพยักษ์ผานกู่ผู้เบิกฟ้าเบิกดินในตำนานโบราณ เล่ากันว่าในมือเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายถือ 'ขวานเบิกฟ้า' เล่มหนึ่ง เพราะเหตุนี้สำนักศิษย์ในวันต่อมา ยามสลักรูปของพระองค์สมควรต้องมีขวานยักษ์จึงจะถูก แต่รูปสลักตรงหน้ามือขวากลับว่างเปล่า ปี่เหยากำเนิดในนิยายศักดิ์สิทธิ์ รู้ว่าเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายคือหนึ่งในสองเทพเจ้าสูงสุด จะต้องไม่มีใครกล้าลบหลู่อย่างเจตนาแบบนี้ และพรรคหลอมโลหิตที่สร้างถ้ำหดยดโลหิตก็เป็นสาขาหนึ่งของนิยาย ในประการนี้จะต้องมีเลศนัยแอบแฝงอย่างแน่นอน

จางเสี่ยวผานเดินกลับไปห้องศิลา นั่งลงบนแท่นหินอย่างเงียบงัน ฝ้าครุ่นคิดอาลัยถึงผู้คนและช่วงชีวิตของตนตอนอยู่ตอไฟใหญ่ แล้วจู่ๆ ปี่เหยาที่วิ่งเข้ามาด้วยสีหน้าแฉมขื่นเบิกบาน ร้องบอกเสียงดังแทบเป็นตะโกนว่า

"นี่ หากต้องการมีชีวิตรอดก็รีบตามเข้ามา!"

"อะไรนะ"

จางเสี่ยวผานตื่นเต้นขึ้นวูบแล้วก็จางหาย แต่เมื่อเห็นปี่เหยาวิ่งหายเข้าไปในห้องเก็บสมบัติทางด้านขวาราวกับลมหอบหนึ่งมันก็ซึกลึงเล และในที่สุดความอยากมีชีวิตรอดก็ทำให้อดหวังขึ้นมาได้ จึงเดินตามเข้าไป ทันทีที่ก้าวเข้าห้องศิลา ก็เห็นปี่เหยากำลังคู้หาอะไรบางอย่างในกองขยะจนกระจาย กระจาย แล้วก็มีขวานยักษ์มาเล่มหนึ่ง ดูจากท่าลากของนางแสดงว่าหนักอึ้งไม่ใช่เล่น

จางเสี่ยวผานวิ่งเข้าไปช่วย ทันทีที่สัมผัสก็รู้ว่าแม่ทั้งสองช่วยกันยังหนักเกินแรงไม่น้อย มันถามอย่างแปลกใจ

"จะเอาไฉนไปทำอะไร"

ปี่เหยาไม่ตอบคำถาม เพียงบอกว่า

"หากอยากออกไปจากที่นี่ก็รีบช่วยซำย้ายขวานเล่มนี้ไปที่หน้าองค์เทพเร็วเข้า"

จางเสี่ยวผานถอนหายใจเฮือก ปล่อยมือ ถามอย่างไม่เชื่อถือ

"เจ้าคิดจะทำอะไร"

ปี่เหยาครั้นจะอธิบาย นางพยายามลากขวานถูถูถักออกไปเอง แต่ลากไปได้แค่ไม่กี่ก้าวก็เหนื่อยจนหอบแฮก จางเสี่ยวผานส่ายหน้าถอนใจตามเข้าไปช่วยอย่างเสียไม่ได้ ทั้งสองออกแรงสุดตัวว่าจะลากขวานยักษ์ไปถึงห้องที่รูปสลักเทพเจ้าตั้งอยู่ แต่แล้วมันก็ต้องเหลือกตาค้างปฏิเสธคำสั่งปี่เหยาอย่างหนักแน่น ทั้งนี้เพราะนางยังต้องการให้ยกขวานเหล็กหนักอึ้งเล่มนี้ขึ้นใส่ไว้ในมือเทพเจ้าอีกด้วย

เดิมที่จางเสี่ยวผานสงสัยอยู่เป็นทุน พอได้ยืนยันว่าจะต้องทำให้รูปปั้นเทพเจ้านองคริตของพรครมารครบสมบูรณ์ก็หงุดหงิดทันที แต่คัดค้านปี่เหยาอย่างไรก็ไม่สำเร็จ ยิ่งเมื่อเห็นนางออกแรงจนเหงื่อชุ่มหน้าอยู่คนเดียวใจก็อ่อนโยบ คิดว่าก่อนตายช่วยนางให้สนใจสักเรื่องหนึ่งก็ได้ จึงออกแรงช่วยยกอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

ขวานเล่มนี้ใหญ่เทอะทะ มาบัดนี้ต้องลงมือเคลื่อนย้ายมันจริงๆ ปรากฏว่าหนักอึ้งเกินกว่าที่คิด แต่ทั้งสองร่วมแรงร่วมใจในที่สุดก็บรรลุภารกิจที่ไม่น่าจะทำได้สำเร็จ จางเสี่ยวผานนั่งกันกระแทกพื้น หอบหายใจแฮกๆ ร่ำร้องว่า

"เจ้า...ฮู้ว...หากเจ้าหาทางออกไม่เจอ เดิมทีพวกเราสามารถอยู่ต่อได้อีกสามวัน ตอนนั้นคงเหลือเพียงแค่น้ำสามช้วยามแล้ว"

ปี่เหยาเองก็อ้าปากหอบอย่างเหน็ดเหนื่อยเช่นกัน แต่แวตตื่นเต้นคาดหวังฉายชัดในดวงตา นางพักสักครู่แล้วจึงเดินไปหยุดลงข้างหน้าองค์เทพ ส้ารวจตรวจตราอยู่พักหนึ่ง รูปสลักเมื่อมีขวานเพิ่มขึ้นอีกเล่มก็ดูมีสง่าผ่าเผยมากขึ้นไม่น้อย นางคารวะเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์อย่างนอบน้อมก่อนบอกว่า

"เทพเจ้าผู้สูงส่ง ขอภัยที่ศิษย์ไร้มารยาท"

กล่าวจบก็ยื่นมือไปคว้าขวาน ลองออกแรงขยับขึ้นๆ ลงๆ ทว่าไม่มี

14 กระบี่เทพสังหาร 3

สิ่งใดเกิดขึ้น ที่จริงขวานเล่มนี้เป็นตัวนางเองไล่ลงไป ถ้าหากใส่แล้วจะเกิดการเคลื่อนไหวเมื่อสักครู่นี้ไปแล้ว จางเสี่ยวผานั่งมองอยู่บนพื้น เห็นนางทำเรื่องแปลกๆ แบบนี้ก็ส่ายหน้าอย่างปลงอนิจจัง

ปี่เหยาหน้าเริ่มม่อย ชมวดคิ้วบนพืมพำ

"ทำไมใช้ไม่ได้ น่าจะมีกลไกในนี้สิ"

อาการร้อนใจมือจึงออกแรงหนักขึ้น คราวนี้แม้แต่มือขององค์เทพก็ขยับตามไปด้วย นับพลันทันใดภายในห้องศิลาคล้ายจะมีเสียงกลไกทำงานดังขึ้น

จางเสี่ยวผานกระโดดขึ้นจากพื้นทั้งตัวอย่างตื่นเต้น ปี่เหยาเปลี่ยนเป็นกระหึ่มยิ้มย่องด้วยความดีใจ ทั้งสองมองสบตากัน จางเสี่ยวผานรีบวิ่งเข้าไปช่วย สองแรงแข็งขันขยับขวานยักษ์ จนกระทั่งทั้งขวานทั้งมือขององค์เทพขยับเคลื่อนจากตำแหน่งที่ทอดตัวเป็นนัยค้ำขึ้นกลางอากาศ อึดใจให้หลังเสียงกัมปนาทก็ดังสนั่นหวั่นไหว

ทั้งสองตกใจสะตู่โหยง รู้สึกแก้วหูจะระเบิด เจ็บแปลบจนต้องยกสองมือขึ้นอุด ผ่านไปอีกสองสามอึดใจ ท่ามกลางเสียงครืนๆ ที่ยังคงดังสนั่นเลื่อนลั่น ผ่น้ำด้านหลังรูปสลักเทพเจ้าถึงกับเปิดออกซำๆ เผยให้เห็นอุโมงค์ลับอีกสายหนึ่งพร้อมบันไดหินที่ค่อยๆ ไต่ระดับสูงขึ้นและทอดหายไปในความมืด

ยามนั้นห้องศิลาที่ประดิษฐานองค์เทพทั้งสองเริ่มสั่นไหวอย่างแรง หินบนเพดานแตกกะเทาะหลุดร่วง ทั้งสองแทบไม่ต้องใช้วาก็วิ่งขึ้นบันไดไปพร้อมกัน โถมตัวเข้าหาความมืด

ที่แท้เมื่อแปดร้อยปีก่อน ตอนที่พรรคหลอมโลหิตสร้างถ้ำหยดโลหิตขึ้นได้เตรียมการไว้พร้อมเพื่อวันหน้าพรรคมีปัญหาก็ตั้งรูปบุกรุก จึงสร้างอุโมงค์ลับไว้ในห้องศิลากลางภูเขา ทันทีที่ศัตรูบุกเข้ามาก็สามารถหลบหนีออกจากที่ได้อย่างปลอดภัย และหลังจากนั้นถ้ำหยดโลหิตก็จะถล่มลง ฝังศัตรูและความลับมากมายของพรรคหลอมโลหิตไปพร้อมๆ กัน

จางเสี่ยวผานกับปี่เหยาวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน เสียงดังครืนครืนไล่ตามหลัง

ติดๆ เศษหินดินทรายปลิวว่อน หากช้าเพียงหนึ่งก้าวอาจต้องถูกกลบฝังอยู่ที่นี้ ได้แต่อาศัยพลังเหือกสุดท้ายที่เหลืออยู่วิ่งสุดฝีเท้าดูเงาทันทีหลุดจากแสง ภายในทางลับที่ทั้งแคบและมีต้นทั้งสองไม่รู้ว่าจะดูดีไปแล้วก็หัน ชนไปแล้วก็ครึ่ง รอบด้านมีแต่เสียงหินถล่มดังกึกก้อง รวากับเขาดันหมอนกำลังพิโรธ ลำแดงโทะระอย่างรุนแรงต่อเนื่อง แต่ในที่ลึสุดอาศัยความกระหายที่จะมีชีวิตรอด เบื้องหน้าไม่ไกลแสงสว่างรำไรก็เริ่มปรากฏให้เห็น

ที่แท้ปากถ้ำลับแห่งนี้ซ่อนตัวอยู่ใต้ช่องอนผาด้านหลังหุบเขาซึ่งเป็นบริเวณอัปทิว โดยรอบยังมีต้นไม้ขึ้นดกครึ้ม มิได้แห้งกันดารมีแต่หินทรายเช่นบนยอดเขา เพราะชัยภูมิทั้งลึกกลับทั้งรกชัฏ มิเนาแปดร้อยปีมานี้จึงไม่มีผู้ใดพบเห็น คิดว่าศิษย์รุ่นหลังของพรรคหลอมโลหิตส่วนใหญ่คงไม่มีใครรู้จักสถานที่นี้

จางเสี่ยวผานกับปี่เหยาวิ่งล้มลุกคลุกคลานออกมา แทบจะในเวลาเดียวกับที่พวกมันพุ่งร่วงลงกับพื้นก็ได้ยินเสียง 'ครืนครืน' ดังกึกก้อง หินหนักหมีนซึ่งถล่มลง ฝุ่นดินฟุ้งกระจาย กลบทับปากถ้ำจนมืด นับจากวันนี้ไปจะไม่มีใครได้พบเห็นความลับในถ้ำหุดโลหิตอีกต่อไป

จางเสี่ยวผานหมอบคลานอยู่บนพื้น อ้าปากหอบกระชั้น นิ้วมือขยุ้มต้นหญ้าเขียวขึ้นบนพื้นไว้วางแน่น รสชาติที่ต้องวิ่งหนีความตายชวนให้คนตื่นเต้นจนหายใจไม่ออกจริงๆ ผ่านไปเนิ่นนานหัวใจจึงเริ่มเต้นในจังหวะปกติ คลายความตื่นเต้นระทึกขวัญ พอเงยหน้าก็เห็นปี่เหยานั่งหอบอยู่ข้างๆ ใบหน้าที่ปกติขาวผ่องดูจุกหยงยามนี้เปรอะเปื้อนคราบดินเป็นปื้นๆ และเหมือนจะรู้ว่าจางเสี่ยวผานกำลังจับจ้องนางจึงหันมามองสบตา

ความสุขของการหนีพ้นความตายค่อยๆ แผ่ขยายบนใบหน้าพวกมัน ปี่เหยาริมฝีปากสั่นระริก ดวงตาค่อยมีหยาดน้ำชุ่มฉ่ำคลอคลอสะท้อนแสงแดดเป็นประกาย นางอุทานอย่างยินดีระคนสะอื้น คล้ายหลุดพ้นจากแรงกดตันมหาศาล หัวจิตหัวใจปล่อยวางไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นใดอีก เพียงรู้สึกวาท้องนาช่างงามสดใส ยอดเขาช่างสูงไกล สายลมพัดเย็นฉ่ำ หุบเขาเขียว

16 กระบี่เทพสังหาร 3

ช่อมุ่มพุ่มพฤษ และเสียงใบไม้เสียดสีกันเบาๆ ทุกสิ่งล้วนเป็นสุดยอดของความงามน่าประทับใจ

"พวกเรา...พวกเรารอดชีวิตแล้ว!"

นางปาวประกาศอย่างดีใจต่อแผ่นฟ้าสีคราม

จางเสี่ยวผานหัวเราะเสียงดัง ฝ้าดูนางสบายใจคลายทุกข์เพียรยิ้ม
ทิ้งดงามสดใส่ออกมา

'แก๊กๆ'

เสียงหินจุดไฟดังขึ้น จากนั้นเปลวไฟก็ลามเลียท่อนหิน เสียงไม้แตก
ปะทุแล้วควันก็ลอยพุ่งขึ้น ปี่เหยาหนึ่งอยู่ข้างกองไฟ มองจางเสี่ยวผานยก
กิ่งไม้หยาบที่เสียบกระต่ายป่าที่ล่ามาได้และทำความสะอาดดีแล้วขึ้นขวางอย่าง
เหนือกองไฟ ระหว่างที่เปลวไฟลุกโชน เนื้อกระต่ายเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลือง
ซีๆ ไขมันค่อยๆ รวมตัวกันจนหยาดหยดลงกระทบบกองไฟดังซู่ๆ

กลางป่าเขา กลิ่นหอมของกระต่ายย่างกำจายไปทั่ว เป็นเพราะอดอยาก
อยู่ในถ้ำหลายวัน ปี่เหยาเริ่มน้ำลายสอ กลิ่นน้ำลายดังเอือก ทว่าจางเสี่ยวผาน
กลับไม่เร่งร้อน มันดูแรงไฟแล้วลูบข้างเอวอย่างติดนิสสัย เริ่มแรกมันตะลึง
จากนั้นเปลี่ยนเป็นยินดี

ปี่เหยาถามอย่างงุนงง

"เป็นไรไป"

จางเสี่ยวผานยิ้มกริ่มขณะล้วงห่อผ้าเล็กๆ ออกมาจากเอว ตอบอย่าง
ยิ้มแย้มขึ้นบาน

"คิดไม่ถึงว่าเสบียงตกหยาแต่ของพวกนี้ยังอยู่ครบ เมื่อหลายวันก่อน
ข้าไม่ทันสังเกต"

ปี่เหยาติดตามอย่างสนใจ จางเสี่ยวผานคลี่ห่อผ้าออกอย่างระมัดระวัง
เผยให้เห็นขวดและกระปุกเล็กๆ หลายใบ ในใจก็นึกจนง พอหยิบขึ้นมาดมก็
ตกตะลึงมองอีกฝ่ายอย่างคาดไม่ถึง

"นี่มิใช่เกลือและผงเครื่องเทศหรือ"

จางเสี่ยวฝานยิ้มแฉ่ง

"ใช่แล้ว ตอนลงเขาข้าเอาพวกมันติดตัวมาด้วย เพื่อว่าหากต้องพักแรม
ในป่าเขาจะได้ปรุงอาหารอร่อยๆ กิน คิดไม่ถึงวันนี้กลับได้ใช้ประโยชน์"

ปี่เหยาอมองสำรวจจนตรงหน้าขึ้นๆ ลงๆ วูบหนึ่งนั้นถึงกับแปลกใจ
จนพูดไม่ออก เห็นมันค่อยๆ เอาเกลือหรือเครื่องปรุงรสอันใดไม่ทราบโรยลง
บนเนื้อกระทาย จากนั้นก็หมุนกิ้งไม้ช้าๆ กลิ่นหอมในอากาศยิ่งเข้มข้น นาง
ไม่เคยพบเห็นศิษย์ฝ่ายธรรมะคนใดพกเครื่องปรุงอาหารติดตัวแบบนี้ ดูจาก
ท่าทางเหมือนมันจะกำเนิดจากห้องครัวมากกว่าจากสำนักเต๋ามีชื่อเสียง

ผ่านไปสักครู่จางเสี่ยวฝานก็ยื่นหน้าดมแล้วประกาศออกมา

"สุกแล้ว กินได้แล้ว"

ปี่เหยารอมานานเต็มทน กลิ่นหอมนั้นดูเหมือนจะซึมซาบเข้าไปทั่วทุก
ซุมซน เนื้อตัวเบาโหวงคล้ายจะลอย อย่าว่่าแต่น้ำลายที่สออยู่ในปาก หาก
ไม่เก็บซ่อนไว้อย่างแนบเนียนน่ากลัวแม้แต่ท้องคงร้อง 'จ๊อกๆ' ออกมาให้
คนตรงหน้าได้ยินนานแล้ว

เมื่อจางเสี่ยวฝานมีเมตตาประกาศว่ากินได้ มองกระทายอย่างที่เหลือ
สุกเป็นสีทองส่งกลิ่นหอมยั่ววนใจ ปี่เหยาก็กะแทบน้ำลายหกออกมา รีบเอื้อม
มือไปคว้า พอมือสัมผัสตุ๊กก็ร้อง 'อู๋ย' รีบหดกลับมาดูต ปรากฏว่าปลายนิ้ว
ถูกลวกจนแดงเรื่อ

จางเสี่ยวฝานยิ้มน้อยๆ พลังดูอย่างอารมณ์ดี

"อย่าใจร้อน!"

พูดจบก็ยกกิ้งไม้ออกจากกองไฟ วางแล้วหมุนให้น้ำมันไหลจนหมด เมื่อ
ความร้อนลดลงจึงบรรจุงจ๊กชาหลังออกยื่นส่งให้้อย่างยิ้มแฉ้ม

"เฮ้! คราวนี้กินได้แล้ว"

ปี่เหยายื่นมือไปรับ กำลังจะอ้าปากก็เห็นจางเสี่ยวฝานมองมายิ้มๆ
สีหน้ามันยามนี้ช่างอบอุ่นเป็นกันเองยิ่งนัก ภายใต้อริไม้ใจคร่ำม แสงอาทิตย์
สาดลอดลงมาเป็นลำ มีหลายจุดตกบนใบหน้ามัน ยิ่งขับเน้นถึงความเบิกบาน
เปิดเผย

18 กระบี่เทพสังหาร 3

ไม่รู้ทำไมจู่ๆ นางก็นำร้อนชูเสียอย่างนั้น จึงหันหลังให้พลงกัมหน้า
ทะเกินอย่างขวยจีน จางเสี่ยวผานมีฐูเรื่องราวแต่มีได้ถือสา ตัวมันเองก็หว
จนไล่แทบขาดจึงฉีกขากระต่ายอีกข้างกัตกินอย่างเอร็ดอ่อย

กินไปได้ครึ่งปี่เหยา ก็หันกลับมา มันจึงถามอย่างประหลาดใจ

"เป็นไรไป จริงลี เนื้อกระต่ายย่างของข้าอ่อยหรือไม่"

ปี่เหยาหน้าแดงชาน ลมพัดโชนมาเบาๆ ลูบไล่นวลแก้มขาวผ่อง ปิด
เป่าเรือนผมนุ่มสลวยของนางปลิวไหว่น้อยๆ

"อ่อยยิ่ง เอ่อ..."

จางเสี่ยวผานเลิกคิ้วถาม

"มีอะไรอีก"

ปี่เหยาอีกอัก

"...ข้ากินหมดแล้ว"

สีหน้านุ่มนวลแฝงแววขวยจีนช่างงดงามจับตา จางเสี่ยวผานชมดู
จนปากอ้าตาค้าง

ปี่เหยาก็มหันงูต บรรยากาศเปลี่ยนเป็นเงียบกริบ ผ่านไปพักใหญ่
จางเสี่ยวผานปล้นอุทานเสียงดัง

"ฮ๊ะ!"

เหงื่อหน้าผากมันไหลซึม ตะกุกตะกักพูดแทบไม่เป็นภาษา

"ข้า... ข้าไม่ได้ดู เอ๊ย ไม่ใช่...เอ่อ เอ้า นี่ให้เจ้า"

พูดจบก็หลับหูหลับตายื่นขากระต่ายออกไป ไม่รู้ทำไมถึงไม่กล้าลืมตา
มองโฉมสะคราญ

ผ่านไปเนิ่นนานกลับปราศจากการเคลื่อนไหว จางเสี่ยวผานรวบรวม
ความกล้าลืมตาขึ้น แล้วก็พบว่าปี่เหยากำลังมองมันกึ่งยิ้มกึ่งขึง แต่แวตาท่าง
อ่อนโยนนัก บอกไม่ถูกว่าเป็นภาพที่อ่อนช้อยน่ารักเพียงใด นางถามเบาๆ
น้ำเสียงดูเหมือนจะขบขัน

"เจ้าจะให้ข้ากินจริงๆ หรือ"

จางเสี่ยวผานงงงันดูบ พอมองมือตัวเองก็นำร้อนฉ่าไปถึงใบหู ที่แท้

ที่มันยื่นให้นางกลับเป็นซากระต่ายที่ตัวเองกินหมดไปกว่าครึ่ง ส่วนเนื้อที่เหลือวางไว้ที่ข้างตัว

"มะ...ไม่ใช่..."

จางเสี่ยวผานอายุจนแทบมุดดินหนี รีบชักซากระต่ายที่หน้าอายกลับแล้วยื่นเนื้อให้ใหม่ ปากกล่าวแก้ตัวอย่างชัดเจน

"ข้า...คือ...คือข้าคิดจะ..."

"ข้ารู้"

ปี่เหยารีบเนื้อกระต่ายไปนึกเป็นคำเล็ก ๆ ส่งเข้าปาก เคี้ยวช้าๆ พลังชมว่า

"อร่อยยิ่งนัก อาหารจานเด็ดที่ข้าว่าอร่อยที่สุดในชีวิตก็คือกระต่ายย่างฝีมือเจ้าตัวนี้"

จางเสี่ยวผานใจเต้นโลดแรง บนใบหน้างามผุดผาดของปี่เหยาครึ่งหนึ่งเป็นรอยยิ้ม ส่วนอีกครั้งเป็นความจริงจัง เห็นแล้วใจสั่นหัวนหวิว มันก้มหน้าก้มตาทะซากระต่ายที่เหลืออย่างเงียบงันมีกลิ่นสาบตานางอีกเลย

กระต่ายย่างตัวเอื่องไม่นานก็ถูกผู้หิวโหยทั้งสองกินจนเหลือแต่กระดูกนี่คือมื้อแรกที่พวกมันกินอิ่มท้องในช่วงหลายวันที่ผ่านมา ถือเป็นความสุขสุดยอด ปี่เหยาค้นพบลำธารเล็กๆ แห่งหนึ่ง ทั้งสองชำระล้างร่างกายเสร็จก็รู้สึกง่วงงุน ว่าไปแล้วก็สมควร ตอนอยู่ในถ้ำเส้นประสาทแทบจะขึงตึงตลอดเวลา รู้สึกเหมือนเดินอยู่บนเส้นแบ่งเขตความเป็นตาย พอหลุดพ้นคนก็อ่อนคลาย ความง่วงจึงจู่โจมถามหา

ปี่เหยาเป็นคนแรกที่ทนไม่ไหว เมื่อหาที่เหมาะๆ ซึ่งเป็นพื้นหญ้านุ่มข้างลำธารได้นางก็ล้มตัวลงนอนผล็อยหลับไป จางเสี่ยวผานก็หัวหวอดจิ่งทอดกายนอนลงข้างๆ แต่เมื่อรับรู้ถึงแสงแดดอ่อนๆ สาดลงมาก็อดหันไปมองอย่างเป็นห่วงมิได้ ปี่เหยาซึ่งเพิ่งล้างหน้าหิวผมเสร็จเรือนผมยังเปียกชื้นยุ่งเหยิงอยู่บ้าง ทว่าใบหน้าขาวนวลเนียนงามผุดผาดเช่นตอนแรกพบ ยามนี้นางนอนตะแคงหลับสนิท เรือนผมดำลึกลับถูกสายลมพัดเบาๆ สะท้อนแสงตะวันเป็นประกายนุ่มนวลตา

๒๐ กระบี่เทพสังหาร ๓

ทันใดนั้นคล้ายนางจะฝันเห็นอะไร คิ้วเรียวงามขมวดย่นเล็กน้อย มือขวายื่นมาคว้าหมับเข้าที่ไหล่จางเสี้ยวผาน ก่อนจะขยับอิงแอบเข้าใกล้อย่างเคยชิน จากนั้นริมฝีปากแดงระเรื่อก็คลี่เป็นรอยยิ้มจางๆ กลับต่ออย่างวางใจ

จางเสี้ยวผานตัวแข็งทื่อ มองไปหน้างามสะพรั่งที่อยู่ใกล้เพียงคืบอย่างตกตะลึง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่กล้าบัดมือข้างนั้นออก มันนอนนิ่งไม่ขยับ และอย่างช้าๆ ด้วยความวงงที่จู่โจมเข้ามา มันหลับตาพริ้ม ผ่อนคลายไม่ขัดเจนกับความใกล้ชิดนี้ คล้ายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ไม่แปลกอะไร อ้าปากหาวอีกครั้ง มันก็จมสู่ห้วงนิทรอย่างสุขสงบ

สายลมกลางไพรสลับที่ยังคงพัดโชยมาแผ่วเบา ระผ่านยอดไม้ ผานใบเขียว ผ่านลำธารที่ไหลเอื่อยจนบังเกิดระลอกคลื่นเล็กๆ และสุดท้ายพัดผ่านร่างหนุ่มสาวที่นอนเคียงคู่กัน

บทที่ 47

บัณฑิตลึกลับ

หลังจากหลับจนเต็มอิ่มจางเสี่ยวฝานก็ตื่นขึ้น ท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว นากัวมันคงหลับไปอย่างน้อยห้าหกชั่วโมง แต่ปีเหยายังคงนอนตะแคงหลับ อุตุ สองมือขยุ้มอกเสื่อมันไว้แน่น ท่าทางเหมือนเด็กน้อยที่ต้องกอดรัดของเล่น ขึ้นโปรดหรือของที่มีคุณค่าทางจิตใจยามหลับไหล คุณภาพในตอนนี้อันจะมีใครรู้ว่าอันที่จริงนางคือบุคคลสำคัญคนหนึ่งของพรรคมาร!

จางเสี่ยวฝานยกมือหนุนศีรษะ นอนฟังเสียงลมพัดใบไม้ไหว จิตประหวัดถึงป่าบนดอยไฟใหญ่ก็มีไฟส่งเสียงแบบเดียวกันนี้หกรอกหรือ

ที่ตนหายตัวไปใน 'ถ้ำหมื่นค้ำคาว' เกรงว่าชาวคงถ่ายทอดไปถึงดอยไฟใหญ่แล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อศิษย์พี่หลังเออร์ทราบเรื่องจะเศร้าเสียใจบ้างหรือไม่ แต่ถ้าจู่ๆ ตนไปปรากฏตัวต่อหน้า นางจะต้องยินดียิ่งเป็นแน่ จะต้องคว้ามือตนไว้แล้วกระโดดอย่างตื่นเต้น ปากด่าอย่างยืมยิ้ม

'เจ้าเด็กหน้าเหม็น ช้ำรู้อยู่แล้วว่าเจ้าไม่มีทางตายง่ายๆ อย่างนั้นหกรอก!'

ในรัตติกาล ใบหน้าจางเสี่ยวฝานปรากฏรอยยิ้ม แม้แต่ดวงตาก็เจิดจ้า เป็นประกาย เพียงแต่มันไม่รู้ว่ายังมีดวงตาคู่หนึ่งที่ไม่รู้ว่กำลังจับจ้องมันอย่างเงียบงันตั้งแต่เมื่อไร

22 กระบี่เทพสังหาร 3

ฟ้าสว่าง ลมโชยพัด

จางเสี่ยวฝานเดินไปนั่งริมลำธาร สองมือกอบน้ำขึ้นล้างหน้า ความเย็นน้ำสดชื่นแล่นตรงสู่หัวใจ มันมองมือข้างซ้ายอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดลืนใจ แก้วฟ้าที่พันเอาไว้ พอเห็นกระดูกที่หักถึงกับตอติดเกือบสนิทในใจก็ลึงโลด หยิบกระบองที่ใช้ตามเสียบคืนไว้ที่เอวแล้วออกแรงขยับข้อมือไปมา ปรากฏว่าเคลื่อนไหวได้ไม่ติดขัด

"มือหายแล้วหรือ"

ปี่เหยาถามมาจากด้านหลัง นางมองมันแวบหนึ่งก่อนย่อตัวลงนั่งล้างหน้า

"หายแล้ว"

จางเสี่ยวฝานตอบอย่างเบิกบานใจ

"ไม่เป็นไรแล้ว ทั้งไม่เจ็บและก็ไม่ปวด"

ปี่เหยาใช้แขนเสื้อแตะขยับหยาดน้ำบนใบหน้าเบาๆ

"อย่าเคลื่อนไหวหักโหมเกินไป ประเดี๋ยวกล้ามเนื้อจะเจ็บ กระดูกจะเคลื่อน ระวังลึกระยะหนึ่งให้หายดีก่อน"

"ทราบแล้ว"

จางเสี่ยวฝานรับปากเบาๆ ตามองปี่เหยา ลังเลเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย
อย่างเป็นงานเป็นการ

"แม่นางปี่เหยา โชคดีที่พวกเรารักษาชีวิตไว้ได้ หนีตายจากถ้ำหยด
โลหิตด้วยกัน ก็ถือว่า...เอ่อ ถือว่าพวกเราเป็นสหายเคยร่วมเป็นร่วมตายกันมา
แต่ไม่ว่าอย่างไรเราสองมีทางเดินที่แตกต่าง เปรียบเสมือนเส้นขนาน ดังนั้น...
ดังนั้นลู่แยกทางกันตอนนี่เถิด"

ร่างแบบบางนั้นคล้ายลั่นสะท้านขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงขยับหน้าอยู่เช่นเดิม
จางเสี่ยวฝานมองเห็นหน้านางไม่ถนัด รออยู่เป็นพักจึงได้ยินเสียงย้อนถาม
ขึ้นเบาๆ

"อ้อ ทางเดินต่างกันงั้นหรือ"

จางเสี่ยวฝานพยักหน้า

"ข้าเป็นฝ่ายธรรมะ ส่วนเจ้าเป็นพวกพรรคมาร อาจารย์สั่งสอนข้า

ตั้งแต่เล็กว่าธรรมะและอธรรมมีอาจอยู่ร่วมโลก คราวต่อไปที่พบหน้ากลัว
พวกเราคงเป็นศัตรู มิใช่สหาย ตอนอยู่ในถ้ำเจ้าช่วยดูแลข้า ข้าจะจดจำใส่ใจ
บุญคุณในวันหน้าหากมีโอกาสจะต้องหาทางตอบแทนแน่นอน"

ปี่เหยา มองเงาสะท้อนเงาในน้ำอย่างเงียบงัน ปากท่องเบาๆ

"จะตอบแทนข้าหรือ"

จางเสี่ยวผานร้องอึ้ง

"ใช่ พวกเราแยกแยะบุญคุณความแค้นชัดเจน หากมิได้เจ้า ข้าไม่มี
ทางรอดชีวิตมาถึงบัดนี้ วันหน้าหากมีเรื่องใดให้ช่วยข้าจะไม่ลังเลไปยั้ง
แน่นอน"

พูดถึงตรงนั้นมันก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยเหมาะ จึงรีบเสริมอีกประโยค

"แต่ห้ามเจ้าสั่งให้ข้าทำเรื่องที่น่าละอายต่ออาจารย์นะ"

ปี่เหยา พลันลุกพรืด หันขวับกลับมา

"ข้าเห็นว่าเจ้านับเป็นคนเก่งคนหนึ่ง มีผู้สวามีภักดีต่อนิกายคักดีลิตี
ของพวกเราเกิด ข้าจะขอร้องให้ท่านพ่อช่วยส่งเสริมเจ้า ท่านพ่อเป็นคนรัก
ถนอมผู้มีความสามารถ จะต้องให้ความสำคัญกับเจ้าแน่ ดึกว่าตำแหน่ง
พ่อครัวที่คอยไต่หูของเจ้าเป็นไหนๆ"

จางเสี่ยวผานหน้าบึ้งทันที

"แม่นางปี่เหยาอย่าได้พูดจาเหลวไหล ข้าเป็นศิษย์ฝ่ายธรรมะ แม้นตาย
ก็ไม่ยอมสวามีภักดีต่อมารร้าย ตามความเห็นของข้า เป็นพ่อครัวไร้ความสำคัญ
บนดอยไต่หูยิ่งดึกว่าเป็นสาวกที่เรียกลมเรียกฝนได้ของพรรคมารเจ้า"

ปี่เหยา ยิ้มเย้ย น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบจับปล้น

"ฝ่ายธรรมะชั้นหรือ บาปกรรมที่คนฝ่ายธรรมะอย่างพวกเจ้าก่อไว้ก็
มิได้ด้อยไปกว่าฝ่ายอธรรมอย่างพวกเราเลย เมื่อครั้งเกิดสงครามใหญ่ระหว่าง
นิกายคักดีลิตีกับฝ่ายธรรมะ ปรมาจารย์เซียนวิเศษของพวกเจ้ามิใช่เห็น
ใครเป็นเช่นฆ่าหรือหรือ แม้แต่คนแก่ เด็ก และสตรีอ่อนแอก็ไม่ละเว้น!"

"เหลวไหล!"

จางเสี่ยวผานตวาดเกรี้ยวกราด

24 กระบี่เทพสังหาร 3

"เรื่องพวกนี้ล้วนเป็นฝีมือคนพรคมารอย่างพวกเจ้าทำไว้ต่างหาก เจ้าคิดว่าข้าไม่รู้รี ตอนนั้นพวกเจ้าฆ่าคนเหมือนผักปลา ชีวิตคนมากมายวอดวาย เป็นถ้ำถ่าน..."

ปี่เหยาเริ่มฉุนกึก

"อ้อ เจ้าเห็นกับตารี นี่มิใช่เป็นอาจารย์เจ้าเล่าให้ฟังหรือกรี เฮอะ พวกมันเพราะต้องรักษาหน้าตาคักค์ศรีของตัวเอง มีหรือจะเล่าความจริงให้เจ้าฟัง"

จางเสี่ยวผานโต้ตอบอย่างไม่ยอมแพ้

"แล้วเจ้าเล่า เคยเห็นด้วยตาตนเองรี เจ้ากำลังจะบอกข้าหรือว่าฝ่ายธรรมะของพวกเราแท้จริงคือมาร และพรคมารก็คือฝ่ายธรรมะ ผู้อาวุโสของเจ้าคิดจะปกปิดความชั่วให้แก่บรรพบุรุษของตัวเองกระมัง!"

ปี่เหยายื่นซอง ชั่ววูบนึกหาคำพูดมาเถียงไม่ออก จางเสี่ยวผานปรายตามองนางอย่างเดือดดาล แต่แล้วภาพความทรงจำในช่วงเวลาที่ร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันผุดขึ้น มันใจอ่อนยวบ ลดเสียงลงกล่าวอย่างนุ่มนวล

"แม่นางปี่เหยา ไม่ว่าคนรุ่นก่อนจะเป็นอย่างไรพวกเราอย่าไปสนใจจดจำเลย เพียงแต่สำนักเมฆาเขียวของข้ามีกฎระเบียบเข้มงวด ห้ามศิษย์ในสังกัดคบหากับคนพรคมาร ข้าเติบโตใหญ่ขึ้นในสำนัก มิกล้าฝ่าฝืนข้อห้ามนี้ วันนี้พวกเรากล่าวอากันที่นี่ หากวันหน้ามีวาสนาได้พบ ถ้าเจ้าอยากกลับตัวกลับใจ อยากรีจากความมืดคืนสู่แสงสว่าง ข้าจางเสี่ยวผานจะใช้ชีวิตตัวเองปกป้องความปลอดภัยให้เจ้า ให้เจ้าได้เดินในเส้นทางของธรรมะ..."

มันโน้มน้าวชักจูงอย่างมั่นใจในเหตุผล แต่พูดไปพูดมาก็ต้องหยุด เพราะสายตาศีปี่เหยาที่มองมาเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน ปากประชดประชันเสียงแข็งว่า

"ฝ่ายธรรมะบัดซบของพวกเจ้าเชิญข้าไปยังไม่ว่า กลับยังจะมีหน้ามาพูดเรื่องดีจากความมืดคืนสู่แสงสว่างอะไรนั่น แล้วไปเถอะ ข้าชี้ทางสว่างให้ แต่เจ้ากลับไม่เดิน เชิญไปเป็นผู้กล้าฝ่ายธรรมะของเจ้าคนเดียวเถอะ วันหน้าหากพบกัน ข้าจะตัดศีรษะเจ้าทั้งเป็นคนแรก!"

จางเสี่ยวผานใจหายวาบ รู้สึกว่านางเปลี่ยนสีหน้าได้เร็วเสียยิ่งกว่าพลิกตำรา แต่ในเมื่อไม่มีจิตใจจะโต้เถียง ยิ่งกว่านั้น สำหรับปี่เหยา มันรู้สึกติดค้างนางอยู่หลายส่วน จึงประคองมืออำลา

"รักษาตัวด้วย"

พูดจบก็หันหลังเดินจากโดยไม่เหลียวหลัง

ปี่เหยาเห็นมันเดินจากไปไกลโขแต่ไม่ยอมเหลียวหน้ากลับมามองแม้แต่วาบเดียว จวบจนร่างนั้นหายลับไปจากสายตา จู่ๆ หัวใจนางก็ว่างเปล่าโหวงเหวง คล้ายสูญเสียบางสิ่งสำคัญ ค่อยๆ ทรวดตัวลงนั่งอย่างไร้ชีวิตจิตใจ แล้วสายตาเจ้ากรรมก็ตกลงที่กองไฟมอด นางนั่งซึ่งอยู่กับที่ น้ำตาไหลรินโดยไม่รู้ตัว

ตามองกองเถ้าถ่านที่เหลือไว้ นิ่งนิ่งอยู่เช่นนั้นโดยไม่สนใจเวลา กระทั่งพบว่าเงาตะมึนสายหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาทางด้านหลังบดบังแสงแดดให้ นางจนมืด มาตราว่าอยู่ในยามสาย แต่ดินฟ้าอากาศก็คล้ายจะมีครีเมฆ

ปี่เหยาหันขวับไปมอง ตะลึงจ้องอยู่นานก่อนจะส่งเสียงเรียก

"ท่านพ่อ!"

แล้วโผเข้าชบอกรคนผู้นั้นร่ำไห้

เงาร่างนั้นคล้ายชะงักตัวแข็งไปเล็กน้อย เหมือนไม่คาดคิดว่าปี่เหยาจะกระทำเช่นนี้ เพียงแต่มั่นใจใจที่เห็นบุตรสาวพ้นอันตราย ความปิติยินดีระดับนี้ปีติบังอย่างไร้ก็ไม่ผิด

จางเสี่ยวผานเดินท่องป่านานหนึ่งวันจึงออกพ้นอาณาเขตเขาต้นหมอนที่จริงหากใช้วิชาท่องกระบี่ภายในครึ่งวันก็น่าจะออกพ้นแล้ว แต่เป็นเพราะยังเป็นห่วงอาการบาดเจ็บที่มือซ้าย เกิดเสียวแปลบขึ้นมาจะมีผลต่อการทรงตัว จึงยอมเสียเวลาเดิน และเป็นเพราะเขาต้นหมอนไร้ผู้อยู่อาศัยมานานตลอดทางที่ผ่านจึงรกร้างไร้เงาผู้คน

หลังจากค้างแรมกลางป่าเขาไปหนึ่งคืน เช้าวันนี้ก็เดินขึ้นทางหลวงเส้นทางไม่เพียงกว้างขวางขึ้น ผู้คนยังเริ่มมีให้เห็นหน้าตา มันถามทางจาก

26 กระบี่เทพสังหาร 3

คนที่ลี้ภัยรพผ่าน จากนั้นเดินมุ่งหน้าขึ้นเหนือ

เที่ยงตรง พระอาทิตย์กำลังอยู่เหนือศีรษะ อากาศร้อนอบอ้าว จางเสี่ยวผานเดินไปได้ครึ่งทางก็รู้สึกกระหายน้ำ มันเห็นข้างทางมีแผงขาย น้ำชาเล็กๆ ตั้งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่แลดูร่มเย็น ด้านหน้ามีลูกค้านั่งอยู่ห้าหกคนจึง เดินเข้าไปสั่งชาหนึ่งชาม แล้วถือโอกาสพักเท้าสักเล็กน้อย

ปรากฏว่าน้ำชาของร้านนี้ถึงกับเย็นชุ่มคอแก้กระหายได้ชะงัด จางเสี่ยวผานดื่มหมดไปหนึ่งชามรู้สึกสดชื่นเย็นสบายคลายความร้อนไป ไม่น้อย ผ่านมาหนึ่งคืนมือซ้ายของมันเป็นแทบจะหายเป็นปกติแล้ว จึงคิดในใจ ว่าตอนบ่ายหาสถานที่เปลี่ยวร้างไว้ผู้คนสักแห่งแล้วท่องกระบี่กลับสำนักจะได้พบหน้าอาจารย์เร็วขึ้น

แต่ที่จริงมันแอบภาวนาให้เห็นหน้าศิษย์พี่หลิงเออร์เร็วขึ้นอีกหน่อย คิด แล้วรู้สึกอบอุ่นใจ และในตอนนั้นเอง เสียงสุภาพอ่อนโยนของบุรุษผู้หนึ่ง ก็ดังขึ้นจากริมถนน

"เถ้าแก่ ขอซาให้ข้าสักชาม"

ยามเที่ยงแสงอาทิตย์แผดจ้า ลมเย็นที่ยากจะพบพานกลับพัดโชยมา พัดจนกิ่งไม้แกว่งไกวใบเหลืองร่วงพรุ แสงแดดที่ส่องลอดลงมาแตกกระจาย สัมผัสพื้น เถ้าแก่ร้านซึ่งเป็นชายอายุประมาณห้าสิบเศษรับคำคราห์หนึ่งก่อน กุ๊กกุจอรินชา จางเสี่ยวผานปรายตามองโดยไม่ตั้งใจ แต่แล้วก็ต้องชะงักงัน

เป็นบัณฑิตวัยกลางคนผู้หนึ่ง หน้าเหลี่ยม คิ้วเรียวยาว ดวงตาลุ่มลึก ทรงปัญญาเปล่งประกายเจิดจ้ากว่าคนทั่วไป หน้าผากกว้างเต็มอ้อม ในความ สง่าทรงความรู้แฝงไว้ซึ่งอำนาจพญาเกรา คนอยู่ในชุดนักศึกษา เอวห้อย ป้ายหยกสีม่วงอ่อนลวดลายงดงามประณีตแฝงกลิ่นอายแห่งมงคลไว้ชั้นหนึ่ง มองปราดก็รู้ว่ามิใช่ของธรรมดา

จางเสี่ยวผานมองอยู่นานจึงรู้สึกตัว บุคลิกของบัณฑิตวัยกลางคนผู้นี้ ดึงดูดใจตนให้บังเกิดความเลื่อมใสอย่างประหลาด นับแต่อีกฝ่ายเดินเข้ามา ไม่เพียงเฉพาะตน แม้แต่ลูกค้าน้ำห้าหกคนที่เดิมสนทนากันอย่างยิ้มแย้มต่าง พากันเงียบกริบเพราะครั้นคร้ามต่อราศีอันไม่ธรรมดาของอีกฝ่าย

จางเสี่ยวฝานตึงสายตากลับ อุดตื้นตาตื้นใจกับบุคลิกอันสูงส่งของบัณฑิตวัยกลางคนผู้นี้มิได้ ค้นหาได้หล่อเหลาอะไรมากมาย แต่ราศีที่แผ่ออกมาจากข้างในหาดูได้ยากยิ่ง

บัณฑิตคนนั้นเดินเข้ามารับชาที่เฝ้าแก่ส่งให้ แล้วหาที่วางนั่งลงจิบชาช้าๆ ขณะที่ลูกค้าคนอื่นๆ ล้วนเก็บปากเก็บคำ บรรยากาศรอบด้านเงียบงันจนน่าแปลกใจ มีเพียงบัณฑิตผู้นั้นที่ทำตัวตามสบายเสมือนหนึ่งมิได้สังเกตถึงบรรยากาศแปลกๆ รอบตัว

ผ่านไปสักครู่ลูกค้าคนอื่นๆ หากไม่ดื่มพอกก็พักพอแล้ว จึงออกเดินทางกันต่อ เฝ้าแก่ร้านเข้ามาเก็บชาม ไตร่รุ่งเงาไม้ใหญ่เหลือเพียงจางเสี่ยวฝานกับบัณฑิตวัยกลางคนสองคน

จางเสี่ยวฝานมิได้รู้สึกอึดอัดขัดข้องอันใด นั่งต่ออีกครู่ก็รู้สึกง่วงเล็กน้อยพอแล้ว ขณะจะลุกขึ้นไปจ่ายเงินก็ได้ยินเสียงอ่อนโยนนำพียงเรียกมาจากด้านหลัง

"น้องชาย"

จางเสี่ยวฝานหยุดชะงัก หันกลับไปดูก็พบว่าบัณฑิตคนนั้นกำลังยิ้มให้ จึงถามอย่างประหลาดใจว่า

"ท่านชินแส* เรียกข้าหรือ"

บัณฑิตวัยกลางคนอมยิ้มพยักหน้า

"ใช่แล้ว"

กล่าวจบก็ลุกขึ้นเดินเนิบนาบเข้ามา จางเสี่ยวฝานลุกขึ้นยืนรอจนอีกฝ่ายเข้ามาใกล้จึงประคองมือคารวะ

"มิทราบชินแสมีสิ่งใดจะชี้แนะ"

บัณฑิตวัยกลางคนกวาดตาประเมินมองมันสักครู่จึงบอกว่า

"ไม่มี เพียงแต่ระหว่างเดินทางเจียบเหงายิ่ง พอเห็นน้องชายหน้าตาคล้ายคนเคยรู้จักจึงอยากสนทนาด้วยสักหลายประโยค มิทราบว่ารังเกียจ

* หรือเขียนจริงในภาษาจีนกลาง เป็นคำเรียกปัญญาชนในสมัยก่อน นอกจากนี้ยังใช้เรียกครูบาอาจารย์ หมอหู หมอรักษาโรค และสามี

หรือไม่"

จางเสี่ยวฝานรีบหันศีรษะ

"มิกล้าๆ เชิญชินแสหนึ่ง"

บัณฑิตวัยกลางคนยิ้มพลงพักหน้า

"มา น้องชาย เจ้าก็นั่งลงด้วยเถิด"

ทั้งสองนั่งลงพร้อมกัน บัณฑิตวัยกลางคนมองจางเสี่ยวฝานพลงถาม

"น้องชาย ขอถามชื่อแซ่ของเจ้าได้ไหม"

จางเสี่ยวฝานเกิดในหมู่บ้านวัดหญ้าคา ต่อมาถูกสำนักเมฆาเขียวเลี้ยงดู หลายปีมานี้นอกจากศิษย์ที่ร่วมสำนักบนดอยไฟใหญ่ก็แทบจะไม่เคยสนทนากับคนภายนอก ทั้งนี้ไม่นับรวมปีเหยาครูตีพรคมารที่ติดอยู่ในแหวนวิญญานด้วยกัน ยามนี้เมื่อได้สนทนากับบัณฑิตแปลกหน้า ไม่รู้ทำไมกลับบังเกิดความยำเกรงเลื่อมใสต่อคนผู้นี้อยู่หลายส่วน จึงตอบอย่างสุภาพอ่อนน้อม

"มิกล้า ข้าพเจ้าจางเสี่ยวฝาน ขอเรียนถามชื่อแซ่ของท่านชินแส"

บัณฑิตวัยกลางคนท่องย่าเบาๆ

"จางเสี่ยวฝาน"

แล้วพักหน้าตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าแซ่วัน ชื่อเหรินหวัง"

"วันเหรินหวัง!"*

จางเสี่ยวฝานท่องในใจหนึ่งรอบ ชื่อนี้เขียนขึ้นมาธรรมดา ยิ่ง ทว่ากลับบันดาลให้คนนึกถึงกองทัพที่ยิ่งใหญ่ทรงแสนยานุภาพ จางเสี่ยวฝานเพ่งมองมันเต็มตา เห็นอีกฝ่ายสีหน้าสุภาพอ่อนโยน แต่เสมือนมีราศีนำยำเกรงอันเด่นชัดรุนแรงติดตัวมาแต่เกิด เมื่อเสริมด้วยชื่อนี้คล้ายแฝงความหมายอยู่เหนือปวงชนนับหมื่น

วันเหรินหวังมองประเมินจางเสี่ยวฝานเช่นกัน ยิ้มน้อยๆ ขณะถาม

"อย่าว่าเสียมารยาทหากข้าถามอีกประโยค น้องชายเป็นผู้บ้าเพี้ยนเพียรใช่หรือไม่"

* แปลว่าหมีนบารมี

จางเสี่ยวฝานเริ่มสำนึกตื่นตัว หลังจากมันกับพวกผีเข้าลงจากเขา เพื่อสะดวกในการเดินทางทุกคนล้วนผลัดเปลี่ยนชุดเป็นชาวบ้าน มองแล้วไม่แตกต่างอันใดกับชาวบ้านทั่วไป ไม่ทราบว่ามีบัณฑิตคนไหนไหนดูออก มันกำลังจะถามว่าอีกฝ่ายรู้ได้อย่างไร วันเหรินหวังกลับยิ้มน้อยๆ ชี้ไปทางทิศเหนือ

"ขอรบกวนจาง เจ้าคือศิษย์สำนักเมฆาเขียวผู้นำอันดับหนึ่งของฝ่ายธรรมะใช่หรือไม่"

คราวนี้จางเสี่ยวฝานลุกพรวดพราด มองวันเหรินหวังอย่างตื่นตระหนก โพล่งถามว่า

"ท่าน...ท่านรู้ได้อย่างไร"

วันเหรินหวังอมยิ้มกลางโบกมือ

"เชิญนั่งๆ"

รอนจางเสี่ยวฝานนั่งลงแล้ว วันเหรินหวังจึงตอบ

"ข้าเห็นน้องจางกระับกระแจง เดินทางไกลแต่ปราศจากแววเหนื่อยล้า มาตราว่าอายุยังน้อยแต่กลับมีกำลังวังชาเหนือชายวัยฉกรรจ์ทั่วไป โลกในปัจจุบันนี้การฝึกวิชาบำเพ็ญเพียรกำลังเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย คิดว่าเจ้าจะต้องเป็นผู้มีวิชามหัศจรรย์ติดตัวเป็นแน่"

จางเสี่ยวฝานก้มหน้ากล่าวขอบคุณ แต่ยังไม่อดซักถามมิได้

"แต่ซินแสรู้ได้อย่างไรว่าข้าสังกัดสำนักใด"

วันเหรินหวังตอบง่ายๆ

"ไม่มีอันใดยาก ข้าเห็นน้องชายเหมือนคนเดินทางไกล ตามองไปทางทิศเหนือตลอดเวลา สีหน้าเต็มไปด้วยแววมุ่งหวังเจกเช่นคนคิดถึงบ้าน และทางทิศเหนือ สำนักเต๋าที่มีชื่อเสียงที่สุดและอยู่ใกล้ที่นั่นที่สุดก็คือสำนักเมฆาเขียวว่าไปแล้วข้าก็แค่เดาสุ่มเท่านั้น ขอให้น้องชายอย่าได้หัวเราะเยาะ"

จางเสี่ยวฝานรีบปฏิเสธ

"มิได้จ้ะ ซินแสอาศัยเงื่อนงำเพียงเล็กน้อยก็คำนวณสรุปได้อย่างปราดเปรื่อง ข้าและท่านไม่เคยพบหน้าแต่กลับดูออกเพียงแวบแรก ช่างน่าเลื่อมใสจริงๆ!"

30 กระบี่เทพสังหาร 3

คำพูดหลายประโยคนั้นมันกลับพูดออกมาจากใจจริง
วันเหรินหวังยิ้มน้อยๆ

"สำนักเมฆาเขียวมีชื่อด้านการบำเพ็ญพรต ดันกำเนิดยาวนาน เคล็ด
วิชาลึกลับลึกซึ้ง เป็นที่เคารพนับถือของคนทั้งแผ่นดิน น้องชายยังอายุน้อย
ก็ได้เข้าสู่สำนักเลื่องชื่อ อนาคตจะต้องยาวไกลไร้ขีดจำกัดแน่นอน"

จางเสี่ยวฟานได้ยินคำว่า 'ไร้ขีดจำกัด' หัวใจก็คล้ายจะเต้นสะดุด อยู่
ตึๆ ก็นึกไปถึงผีเฮ่าแห่งคอยเคียวมังกง สูดทำยังผูกภาพหลินจิงอวี้อื่นมา
อีกคน จึงส่ายหน้ากล่าวว่า

"ชินแสชมเกินไปแล้ว ศิษย์สำนักเมฆาเขียวดุจมังกรซ่อนพยัคฆ์ซุ่ม
ซำพเจ้าจัดอยู่ในกลุ่มไม้ผู้ ไม่ใช่ไม้ไผ่เป็นพ่ายเท่านั้น"

วันเหรินหวังตะลึงไปก่อน จากนั้นหัวเราะเสียงดัง

"คิดไม่ถึงว่าน้องจางจะล้อเล่นเป็นด้วย"

จางเสี่ยวฟานไม่คิดจะได้แย้งกับอีกฝ่ายด้วยเรื่องนี้ จึงเปลี่ยนเป็นถาม
ว่า

"พี่ตัวเองก็คล้ายคนเดินทางไกล มิทราบจะมุ่งหน้าไปที่ใด"

วันเหรินหวังลุกขึ้นยืนซำๆ สองมือโพล่หลังแขนงเหยหน้าขึ้นมองภา
ปากตอบว่า

"พสุธาอันกว้างใหญ่ มองไปไร้พรมแดน ซ้ำห้องเที่ยวไปทั่วหล้า ไม่ว่า
ภูเขาสูงบึงโบราณ จักมุ่งหน้าตามใจนึก"

"อา!"

จางเสี่ยวฟานถอนใจอย่างชื่นชม

"ที่แท้เป็นเช่นนั้น"

วันเหรินหวังหันมามองจางเสี่ยวฟาน แล้วจู่ๆ ใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้ม
แปลกๆ

"ในเมื่อน้องจางเป็นศิษย์สำนักเมฆาเขียว แสดงว่าต้องมีพลังบำเพ็ญ
ลึกล้ำ"

จางเสี่ยวฟานรีบส่ายหน้าปฏิเสธ

"มิได้ๆ ข้าพเจ้าคือศิษย์ไม่เป็นไล่เป็นพายของสำนัก ไทหนเลยจะมีพลัง บำเพ็ญสักล้าไปได้"

วันเหรินหวังยิ้มจางๆ

"น้องจางเกรงใจแล้ว ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากขอร้องอย่างไร้เหตุผล หวังว่าน้องจางจะสงเสริม"

จางเสี่ยวผานงงงันวบ

"เชิญพี่วันพูด"

วันเหรินหวังกล่าวว่า

"ข้าเคารพเลื่อมใสในผู้บำเพ็ญเพียรเช่นพวกเจ้ามาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว เสียตายที่มีวาสนาไม่พอ มิอาจเข้าสำนักใด ยิ่งกว่านั้นการได้เห็นยอดคน ท่องเวทอาวุธเหาะเหินเดินอากาศยิ่งเป็นความปรารถนาซึ่งทำได้เพียงแค่นั้น ความฝันเท่านั้น หลายสิบปีมานี้ไม่มีวันใดที่ไม่กระหายอยากเห็นเวทอาวุธ ลักครา น้องจาง เจ้าเป็นคนสำนักมีชื่อ มิทราบจะยอมให้ข้าสมความปรารถนา ได้ไหม"

พูดจบมันถึงกับโค้งกายลงต่ำทำการคารวะ ถือเป็นกรให้เกียรติอย่าง สูง

จางเสี่ยวผานพูดไม่ออก เมื่อเห็นวันเหรินหวังโค้งคารวะก็รีบลงลาน เข้าไปพุง เพียงแต่รู้สึกอึดอัดลำบากใจยิ่ง มันลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง เห็น วันเหรินหวังยังคงมองมาอย่างคาดหวังจึงกล่าวบายเบี่ยงว่า

"ข้ามิใช่ไม่ยอมให้พี่วันดู เพียงแต่...เพียงแต่เวทอาวุธของข้าธรรมดา จนเกินไป มิกล้านำออกมาให้ใครเห็น เกรงว่าจะชัदनัยน์ตา..."

วันเหรินหวังพูดแทรกขึ้น

"ล้อเล่นกระมัง เวทอาวุธของวิเศษจะชัตตาจนมิกล้านำออกมาให้ใคร เห็นได้อย่างไร"

จางเสี่ยวผานหน้าแดงก่ำ แต่ในที่สุดก็ยอมเสียน้ำซักกระบองที่เสียบ อยู่หว่างเอวส่งให้อีกฝ่าย วันเหรินหวังมองกระบองที่ส่งมาตรงหน้า ใบหน้า ปรากฏแววตื่นตระหนกขึ้นนวบ แต่พริบตาก็จางหาย รับไปดูด้วยท่าทาง

เครื่องขรีม

จางเสี่ยวฝานเห็นสีหน้าอีกฝ่ายก็ยิ้มเจื่อนๆ

"อย่าว่าแต่ท่าน แม้แต่คนในสำนักข้าก็มักจะหัวเราะเยาะอยู่เรื่อย"

พอประโยคนี้ออกจากปากก็ใจหายวาบ รู้สึกว่าวันนี้ตนมีพฤติกรรมแปลกๆ ถึงกับเปิดเผยความในใจต่อคนแปลกหน้าคนหนึ่ง

วันเทรินหวังกลับมิตันสังเกตเห็นเพราะสายตามัวจับอยู่แต่ที่กระบอง เดิมทีมันมีสีหน้าเครื่องขรีมก็จริง แต่แววตายังผ่อนคลายเป็นอยู่บ้าง ทว่าอย่างช้าๆ มันคล้ายค้นพบอะไรบางอย่าง ไม่เพียงสีหน้าจะตึงเครียดขึ้น สองตายังเอาแต่จ้องกระบองเซียไฟจนไม่กะพริบ

จางเสี่ยวฝานเองก็สังเกตเห็นงามันอยู่เหมือนกัน รู้สึกว่าคนตรงหน้ายิ่งมาก็ยิ่งแปลก เห็นมันยกกระบองยาวเซียะเศษนั้นไว้ตรงหน้า เฟ่งศึกษาอย่างละเอียด มือขวาใช้ประคอง ส่วนนิ้วทั้งห้าของมือซ้ายทั้งนิ้วคดโค้งทั้งเคาะบนตัวกระบองเบาๆ อย่างระมัดระวังสุดขีด จึงอดถามมิได้

"พี่วัน มีอันใดไม่ถูกต้อง"

วันเทรินหวังคล้ายตื่นจากภวังค์ ลังเลอยู่เล็กน้อยก่อนส่งกระบองคืนให้

"น้องจาง เป็นเพราะข้าเลือกใส่ศรัทธาในการบำเพ็ญเพียร จึงศึกษาค้นคว้ามาไม่น้อย มีคำพูดบางอย่างอยากจะชี้แนะน้องจางสักครา"

จางเสี่ยวฝานตอบ

"เชิญว่ามาเถิด"

วันเทรินหวังปรายตามองกระบองเซียไฟอีกครั้งก่อนถามว่า

"ขอถามน้องจาง ในเวทอาวุธชั้นนี้มีเลือดของเจ้าปะปนอยู่ด้วยใช่ไหม"

คำถามนี้ทำเอาจางเสี่ยวฝานถึงกับสะท้อนเอือก วินาทีนั้นในห้วงความคิดพลันผุดภาพน่ากลัวที่เกิดขึ้นในหุบเขาหลังดอยไฟใหญ่ขึ้นมา มันลุกพรวดจ้องหน้าวันเทรินหวัง ถามเสียงลั่นพร่า

"ทะ...ท่านพูดอะไร"

วันเทรินหวังยังคงถามต่อซ้ำๆ

"ขอถามอีกคำ เวทอาวุธชั้นนี้เป็นของสองสิ่งมาประกบกันใช่หรือไม่"

ความลับที่จางเสี่ยวผานซุกซ่อนไว้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ วันนั้นถึงกับ
มีคนนำออกมาตีแผ่ ย่อมสร้างความหวาดผวาก็ไม่น้อยอย่างใหญ่หลวง รู้สึก
ส่องเลื่อนลั่นพุดอันใดไม่ออก

วันเหรินหวังเห็นสีหน้าแตกตื่นของอีกฝ่ายก็รู้ว่าตัวเองวิเคราะห์ถูก มัน
ก้มหน้าลงครุ่นคิดอย่างเงียบขรึม สุดท้ายคล้ายจะถอนใจออกมาเบาๆ

"เจ้าไม่รู้กรรมัง มุกที่อยู่บนกระบองเป็นของวิเศษพรคมาร"

จางเสี่ยวผานยั้งนานยิ่งพรั่นพรั้ง หัวใจเต้นระทึกดุจรัวกลอง แต่ลึกๆ
ในใจกลับคล้ายมีเสียงหัวเราะเย้ยหยัน 'เจ้ารู้ เจ้ารู้แต่แรกแล้ว'

"ทะ...ท่านว่าอะไรนะ"

จางเสี่ยวผานหอบหายใจกระชั้น สองตาจ้องอีกฝ่ายเขม็ง เค้นเสียง
ถามทีละคำ

"มุกเม็ดนี้คือมรดกที่ผู้เฒ่าใจอำมหิตปรมาจารย์พรรคหลอมโลหิตทิ้งไว้"
คำพูดของวันเหรินหวังเปรียบเสมือนตะปุดอกทะเลเข้าสู่กลางใจ
จางเสี่ยวผานทุกคำ

"ชื่อว่า 'มุกดูดโลหิต' "

จางเสี่ยวผานตัวแข็งทื่อ ในห้วงสมองบังเกิดความคิดขึ้นนับร้อยนับพัน
ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบมีภาพหนึ่งที่บดเท่าไรก็ไม่จางหาย นั่นคือภาพโครงกระดูก
ในถ้ำลับของเขาต้นหม่อน!

วันเหรินหวังเห็นมันแตกตื่นสะเทือนขวัญถึงขั้นนั้นก็ชะงักไปเล็กน้อย
ก่อนจะถามเสียงราบเรียบ

"น้องจาง เจ้ารู้ประวัติความเป็นมาของมุกเม็ดนี้แล้ว แต่ไม่ทราบว่
เจ้าอยากูรู้ประวัติความเป็นมาของกระบองคำท่อนี้หรือไม่"

จางเสี่ยวผานลมหายใจแทบขาดห้วง แต่ไม่มีคำพูดใดหลุดออกมา ได้
แต่มองบั้นขีตลึกลับตรงหน้าตาค้าง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)